

Bağcı Kalemi

Kültür - Sanat - Edebiyat

**Ali ALTUN
FİDAN**

Günlerdir daracık bir saksıda köklerini salmadan eğreti bir şekilde yaşıyordu. Bir an önce toprakla buluşmaya can atıyordu. Nihayet beklediği gün geldi. Günlerdir hasretini çektiği toprakla ılık bir ilkbahar günü buluştu. Çok heyecanlıydı. Artık köklerini rahat rahat etrafa salacak, rüzgârlarda efil efil esecek, güneşin tatlı gülümsemelerinden nasiplenecekti. İlk günün verdiği heyecanla etrafı seyrediyordu. Bir süre sonra güneş kendini dağların arkasına saklayınca hava yavaş yavaş karamaya başladı. Bedeninde gittikçe üşümler, titremeler başladı. Her dakika karanlık gittikçe artıyordu. Korkmaya başlamıştı. Bir an saksıdaki günlerini düşündü. O günleri özlemle andı. Ama saksıya dönmesi mümkün değildi. Artık toprakta yaşayacaktı. Kendi kendine telkinler vererek ilk geceyi güçlük de olsa atlattı. Gün yavaş yavaş ağarmaya başladı. İlk kez güneş ışıklarının doğuşunu izliyordu. Çok keyif aldı. Güneş tepede yükseldikçe ısınmaya başladı. Keyfi yerine geldi. İyi ki buraya gelmişti. Kendini daha özgür hissediyordu. Zamanla dalları uzamaya yaprakları çoğalmaya başladı. Günler akıp gitti. Derken yaz mevsimi geldi. Havalarda artık daha sıcaktı. Güneş acımasızca ışınlarını gönderiyordu. Fidan hem sıcaktan hem de susuzluktan bunalmıştı. Kendini çok zorluyor susuzlukla mücadele etmeye çalışıyordu. Çevredeki ondan büyük ağaçların tavsiyelerini dinliyor; toprağa daha sıkı kök salmaya çalışıyordu. Zor günlerdi. Kendini bırakmamalıydı. Nasıl olsa bu zor günlerin de sonu gelecekti. Hayatla mücadelesini kazanmak zorundaydı. Zaman gelip geçti. Güneşin ışınları artık eskisi kadar yakıcı değildi. Bir de yağmurlar başlarsa çok iyi olacaktı. Bu beklentisi de uzun sürmedi. Bulutlar yavaş yavaş gökyüzünü kaplamaya başlayıp yağmur damlacıklarını cömertçe toprağa bırakmaya başladı. Fidan kana kana suyunu içti. Aylar sonra suya kavuşmanın sevinciyle çok neşelendi. Etrafa gülücükler saçıyordu. Derken güneş ışınları arada bir gözükmeye başladı. Bu kez yağmurlar şiddetini arttırmış yavaş yavaş üşümeye başlamıştı. Dallarındaki yaprakların rengi yeşilden sarıya doğru kayıyordu. Hüzünlendi. Demek yaprakları artık kendisini terk edecekti. Yalnız dallarıyla kalacaktı. Oysa yapraklar onun en güzel yanıydı. İstemese de bu acıyla yüzleşmeliydi. Yaprakları tek tek kendini bırakıp gitmeye başladılar. Son yaprak da kendini terk etti. Artık yalnızdı. Soğuklar da kendini iyice hissettirdi. Üşümeye başlamıştı. Yaprakları olsa belki bu kadar üşümeyebilirdi. Ama yoktu. Dallarındaki can da yavaş yavaş çekilmeye başladı. Soğuk ve karlı günler gelmişti. Rüzgâr ve kar çok zorluyordu. Artık dayanacak gücü ve kuvveti kalmamıştı. Gövdesi bembeyaz kar taneciklerin altında kaldı.

Zerrin AYDIN

Murat ASLAN

BİR RÜYADAN UYANIR GİBİ

Bir rüyadan uyanır gibi
Kumdan camı çıkararak kimya
Beynin kıvrımlarını dolduran alev
Piri Reis'te yaşayan o yön duygusu

Geometrinin aritmetikle dansı
Bir taşın dili çözülünce yapabileceği şey
Kral mezarında saklı o kadim sandık
İdris'in hak etmeyene verme dediği sır

Denizleri yıldızlara bağlayan o büyük tahayyül
Ezelden haberler getiren pörsümüş bir pusula
İnsanlığı kırımlardan geçiren dumanlı barut
Bir savaşın sonucunu değiştiren o incecik tül

Ayfer EMRECİK

BEN BİR UÇURTMAYIM

Bir uçurtmayım, gökyüzüne doğru süzüle süzüle uçuyorum.
Evet ben bir uçurtmayım, yükselerek özgürlüğe koşuyorum.

Başım göğe erdikçe dünya küçülüyor kuyruğumun altında.
Dünya küçülüyor ama devleşiyor bir yandan da. Şöyle bakıyorum
da ucu bucağı yokmuş aslında. Yükseliyorum, yükseliyorum,
yükseliyorum... Şu koca dünya neyine yetmiyor insanların.
Neden bu kavga? Bu sonsuz mavinin altında neden kızıl kanlar
akmakta? Ucu bucağı olmayan yeşillikler neden karanlıklarda
boğulmakta? Yükseliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum... Dört
bir yanımda serin rüzgarlar esmekte. Özgürlüğüm için bu
yetmiyor bana. Evet özgürlük için, huzur için, barış için gerek yok
fırtınaların kopmasına. Ne var insanlar da istediği gibi yaşasa?
Çocuklar özgürce koşup oynasa...

Yükseliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum... Koparıyorum
ipimi, artık özgürüm tamamen. Gökyüzü benim, dünya benim
uçacağım gönlümce, uçacağım özgürce. Ve tüm insanlar için dua
edeceğim, özgürlük rüzgarları onlara da essin diye.

Fatih KARAKÜTÜK **YA HAZRETİ MUHAMMED**

İnsanlığın iftihar tablosu olmuştu ahlak timsali
Seni ararız zemheri soğukta sıcaklık misali
Yoktur kainatta Muhammed-ül Emin'in emsali
İki cihan serverisin Ya Hazreti Muhammed

Düşmanına el uzatıp, affeden sendin
Sahurda zezem içip iki hurma yerdin
Çocukları, yetimleri, kimsesizleri çok severdin
İki cihan serverisin Ya Hazreti Muhammed

Dünya malına değer vermedin hiçbir zaman
Sünnetini terk eden ümmetinin hali duman
Hayatın ders alınası muhteşem bir roman
İki cihan serverisin Ya Hazreti Muhammed

Savaşlarda düşmanın sana hayran kaldı
Allah Bedir'de senin için meleklerini saldı
Seni gören muhteşem hülyalara derin daldı
İki cihan serverisin Ya Hazreti Muhammed

En azılı düşmanını bile gönülden affettin
Tüm dünyayı iyiliğe ve ahlaka davet ettin
Sen yaşamın boyunca nurlu bir saffettin
İki cihan serverisin Ya Hazreti Muhammed

Mehmet Mustafa ERDAL **DÜNYA HÂLİ**

Dünyada kendinden başka kimseye hayat hakkı tanımayanlar uzun bir zamandır Mars'ta hayat belirtisi aramakla meşgüller. Yeryüzünü yağmalanacak bir yer olarak görenler, yaşanmaz hâle getirenler çeşitli bahanelerle zûlümelerini sürdürmüşlerdir. İnançlarını düşüncelerine uydurarak kendilerine boyun eğdiren topluluklardan insanî tavır beklemek biraz safdillik olur.

Filistin'in başına bela olan bu yapı insanlığın kılcallarına her gün ölüm, acı ve gözyaşı pompalamakta. Kaba güçle bağı ele geçirenler Gazzelileri kapana kısıtıp onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayarak yalnızca kendilerinin tarif edebileceği anlaşılmas bir haz alıyorlar. Adalet, eşitlik ve özgürlük gibi insanî değerleri renkli ambalajlar içerisinde reklam edip pazarlayan Milletler Birleşmiş; kör, sağır, dilsizi oynuyor.

Geçmişte dünya savaşlarında milyonlarca insan öldürüldü. "Dünya savaşları" gerçekten dünyanın savaşı mıydı? Bu savaşları başlatıp bitirenler kimlerdi? İnsanlığı değil, birbirlerini bir daha yememek üzere birtakım kurumlar kurulmuş. Canavarların masasına kuzular için de sandalye koymakla katliamlar zekice kamufle mi ediliyor?

Müslümanlar Filistin'de, Gazze'de "Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm / Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm?" diyerek kadın, erkek; ihtiyar, çocuk demeden İslam'ın, insanlığın şeref nöbetini tutuyorlar korkusuzca. Müslüman kanıyla beslenen canavar yakın zamanda annesinin kuzusu Leyla bebeği de yuttu bir lokmada daha niceleri gibi. Onun ümit, hayat dolu masmavi gözlerine aldırmanın.

Filistinli çocuk, sana zûlmü revâ görenlerin çocukları ölüm korkusu olmadan yaşarken sen işgal altındaki vatan toprağına kundaklandın. Evet, sen şimdi yokluk âleminden varlık âlemine melek kanatlarınla uçup gittin. Gittiğin yer aydınlık ve güzel; sen mavi, berrak gülümseyişinle güzelliğe güzellik kattın. Çocuk, senin yokluğunda dünya denilen mezbelelikte ışıklar söndü, her yer karanlık geceden daha karanlık. Seni arkadaşlarıyla birlikte katledenler bütün bir insanlığı da katlettiklerinin farkındalar mı acaba?

Dünyanın mazlum coğrafyası bozuk düzenin sahipleri tarafından doymak bilmez bir iştahla kapitalizm narcozu enjekte edilerek uyuşturuldu. Geniş karınlarına Asya'yı, Afrika'yı gömenler bir türlü doymadılar.

Sahi onların "dolar"ı nereye dolar? Ad, Semûd, Lût kavimlerinin akîbetinden habersizmişçesine hareket eden zâlimlerin silahları ve hırsızlık malı paraları varsa Iraklı, Suriyeli, Filistinli çocukların da küçük ellerini açarak kocaman yürekleriyle ettikleri duaları var:

*"Kimsesiz hiç kimse yok, herkesin var bir kimsesi
Kimsesiz kaldım , medet ey kimsesizler kimsesi."*

Serkan DEMİR**HIZLA DÜNYA DÖNER DURUR**

Bir, iki, üç, beş derken geçen yıllar;
Unutturur ibriği, abdest alan dedeyi.
Sanki bir el değnek, ürkütmekte Dünya'yı,
Bakmaz ardına, hızla Dünya döner durur.

Bir, iki, üç, beş derken geçen yıllar;
Unutturur bakracı, yoğurt yapan nineyi.
Sanki bir el üvendire, dürter Dünya'yı,
Bakmaz ardına, hızla Dünya döner durur.

Bir, iki, üç, beş derken geçen yıllar;
Unutturur küfeyi, berrak alın terini.
Sanki bir el kırbaç, kamçılar Dünya'yı,
Bakmaz ardına, hızla Dünya döner durur.

Özlem KÜLAH**SON SÖZ****SEFA YÜCEL'İN ANISINA**

Ölüm soğuk yüzünü, 1 Ocak'ta gösterdi.

Sevdiklerimizi aldı, uzak diyarlara götürdü.

Senin kucak dolusu hayallerin vardı. Sarılmıştın o hayallere sınımsız. Senin umutların vardı gelecekte. Sen asker olacaktın bu vatana, kahramanca savunacaktın bu toprakları. Sen ileride bir meslek sahibi olacaktın. Senin gözün yükseklerde değildi. Alın terinle çalışacaktın. Evlenip aileni geçindirecektin. Belki bir belki de iki çocuğun olacaktı. Sen, onları en güzel şekilde yetiştirecektin. Vatana, millete hayırlı evlat olsun diye çabalayacaktın. Eşinle beraber mutlu mesut yaşayacaktın.

Olmadı be Sefa. Senin hayallerin saman alevi gibi bir anda yandı kül oldu. Bir trafik canavarı senin hayallerini yedi bitirdi. Seni hayallerinden, bizi senden kopardı. "Seneye görüşürüz hocam." demiştin. Bu, bana son sözün oldu. El sallamıştın bana gülerek. Olmadı be Sefa. Seninle yeni yılda görüşemedim. Sadece son görüntülerin kaldı elimde. Seninle yeni yılda görüşemediğimize sadece ben değil herkes üzüldü.

Ben, sana salı günü yazılımı okuyacaktım. Yazılı kâğıdın da elimde kaldı. Tıpkı sınıfta unuttuğun eldivenin teki gibi. Sen o gün okula gelemedin ama biz seni köyünde yalnız bırakmadık.

Arkadaşlarını soracaksan seni çok özleyiyorlar. Sana hep dua ediyorlar. Seninle ilgili anılarını anlatıp seni yâd ediyorlar. Anneni de ziyaret etmeyi unutmuyorlar. Aileni soracaksan, onlar perişan, onlar yaralı, ciğerleri yandı, göz oldu. Nasıl yanmasın? Kınalı kuzusunu toprağa verdi. Nasıl anlatsam Sefa? Annen "Ben evladıma hasret kaldım. Onlar da evladına hasret kalsın." dedi. Hastanede hep seni aradı, okul çıkışı seni bekledi. Her yerde seni aradı, bulamadı. "Ama ben Sefa'mı bekliyorum." dedi. "Hep bekleyeceğim." dedi. Ne kadar zor biliyor musun? Gelmeyeceğini bildiğin halde, usanmadan, bıkmadan sonsuza kadar bir umut beklemek...

Sen biliyor musun? Annen senin doğum gününü kutladı. Hem de sınıfta arkadaşlarıyla hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, senin sıranda oturarak, arkadaşlarına sarılarak kutladı. Tabi buna kutlama denirse.

"Benim kardeşim toprağın altında üşür. Son kez sarılabilsedim ona." diye ağladı ablan. Ne acıydı bu sözleri duymak. Ne acıydı artık duadan başka bir şey yapamamak.

Dağ gibi arkanda duran adam, baban bir günde eridi bitti. Tüm dağlar üzerine devrildi. Onun yaşadıklarını anlatmaya kelimeler yetmedi. Yetmeyecek de zaten. Kardeşin, ölüm nedir bilmezdi ki o daha çok küçüktü. Senin sınıfına geldi. Fotoğrafına bakarak gururla söyledi: "Bu benim ağabeyim." dedi. Seni arkadaşlarına gösterdi. Kardeşinin üzerine ne de çok titrerdin, kıyamazdın, hep göz kulak olurdun ona. Senden daha duyarlı ağabey var mı ki Sefa? "Tüm sınıf bir yana, Sefa bir yana." diyen Ali öğretmenin de çok üzüldü. "Melek gibi öğrencimdi, melek oldu artık." dedi. Anılarını topladı, büyük bir özenle verdi onları annene.

Sen Aysun hocana söz vermiştin. Ona kitap alacaktın. Belki sen alamadın ama annen emanetini verdi. "Benim Sefam sözünü tutardı." dedi. Sefa o kitaptan daha güzel hediye olur mu sence?

Nimet hocan perişan oldu. "Niye?" diye sorarsan o gün seni yerde yatarken gördü. Beyninden vurulmuşa döndü. Hangi öğretmen ister ki o halde öğrencisini görmek.

Bugün 19 Ocak karnen hazır. Bu son karnen olacak. İnan ailen bu karneni sonsuza kadar saklayacak.

Samet hocan ve arkadaşların seni omuzlarında taşıdı. Onlar ister miydi böyle olsun? Kim bilir ne hissettiler o an. Belki bin kere "keşke" dediler, bilinmez. Diyeceğim o dur ki: Bitsin artık bu trafik terörü. Eğitilmeli insanlar, yanmasın yürekler.

Ah be Sefa. İlahi takdir. Senin ömrün de bu kadarmış. Biz sana varsa hakkımızı helal ediyoruz. Sen de bize, hakkını helal et güzel yavrum. Biz biliyoruz ve tüm kalbimizle inanıyoruz.

Şimdi sen en güzel yerdesin. Rabbim ailene sabırlar versin. Mekânın cennet, ruhun şad olsun.

Muhsine Gül ÇAKMAK RUHUMDAKİ MAHZUN ŞEHİR

Ve tüm kahkahaların
Çokça mutlu oluşlarının sonu...
Kudüs! Yüreğimin yaralı kuşu,
Her secdemde alnımın sızlayan yanı,
Sinemdeki son damla yaş!
Sen de düşersen söker mi şafak?
Çalınmasın bu kara leke gönüllere!
Nasıl deriz başımız dik?
Hani biz kardeşlik derse Filistinli küçük şehit?
Utanır kelimelerim ne söylerim, ne derim?
Senin iklimin kızıl kardeşim!
Sizin baharlarınızda tomurcuklanmıyor güller,
Güneş tatlı tatlı ısıtmıyor yazları,
Sis değil o tepelerine çöken,
Sokaklarında yok neşeli çocuk çılgınlıkları,
Küf kokusu mu değil, değil!
Kan, duman, talan, tarumar Müslüman yurdu!
Ey benim unutkan, umursuz nefsim!
Sürdürme bu kiri ümmetin şah damarına!
Saplatma hainin kılıcını tertemiz bağrına!
Rabbim! Masmavi bulutların dolaşsın,
Senin suların aksın kardeşimin çeşmelerinde,
Aminler, avuç avuç dualar yükselsin huzuruna..

Satı ATLI MÜZİK

Müzik güzel sanatlar içinde insanın ruhuna en iyi gelen sanatlardan bir tanesidir. Canımız sikkim olduğunda bir müzik ile kendimize gelir, sinirlendiğimizde bir müzik ile sakinleşir, sevinçli olduğumuzda yine bunu dudığımızıza taktığımız bir melodi ile dile getiririz. Yani müziği hayatımızın her anında görebilmemiz mümkündür.

Müzik insanın ruhunu dinlendiren çok önemli bir araçtır. İnsan ruh haline göre bir parça belirler ve bu parça ile duygularını çok daha kolay şekilde ifade edebilir.

Her ne şekilde olursa olsun insanoğlu müzik sayesinde pek çok duygusunu yansıtabilir.

İsmet Erdem EFE SANAT NİÇİN VE KİMLER İÇİN GEREKLİDİR?

İlk insandan bu yana sanat kavramı hakkında birçok tanım yapılmış, sanatın kim için ve ne için var olduğu konusunda çeşitli düşünceler ileri sürülmüştür. Sanat dediğimiz şeyin ilk insandan bu yana var olduğunu, hatta insan yaşamında bir ihtiyaç olduğunu söyleyebiliriz. Bu noktada ihtiyaçtan kasıt sanatın şüphesiz ekmek gibi, su gibi hayatımızın vazgeçilmez bir parçası olduğudur, olması gerektiğidir. Günümüzde sanatın insan için bir ihtiyaç olduğunun ayırdına varamamış; makineleşmiş, ruhsuzlaşmış, yalnızca yapması gerekeni adeta bir robot gibi kodlanmış hafızasının derinliklerinden çıkarıp sadece ve sadece yapan, hissizleşmiş insan yığınlarından başka ne var etrafımızda?

İşte sanat dediğimiz kavram öncelikle birey için gereklidir. Bu makineleşmiş insan yığınlarının arasında hala “insan” kalmaya çalışan bir avuç sanatçının da yaşam hakkını daraltan bu insan kılıklı makineler ancak ve ancak sanat ile kanlanıp canlanabilir, insanlaşabilir. Bu bağlamda sanat eğitiminin amacı sanatçı yetiştirmek değil; muhatap aldığı her bir bireyin duygusal ve duygusal açlığını doyumak, ihtiyaçlarını karşılamak olmalıdır.

Temel amacı ruhsal doyum olan sanat; insan davranışlarının temelini oluşturur. Sanat eğitimi almış bir birey ile almamış bir birey arasında hiç şüphesiz ciddi farklılıklar gözlemlenebilir. Sanat farkındalığı olan bir birey, toplumsal ve kültürel yaşamda kendine güvenen bir birey halini alacaktır. Toplumsal ve kültürel yaşamda kendine güvenen bir birey de sorumluluk sahibi, kendini iyi ifade edebilen ve üretken bir birey olacak, toplumda bir arada yaşamının zorluklarına rağmen hoşgörülü, karşısındaki insanın haklarına saygılı olabilme bilincini edinebilmiş olacaktır. Dolayısıyla bugünü anlayan ve geleceği anlayabilen bir toplum için her bir bireyin sanat bilinciyle eğitilmiş olması son derece gereklidir.

Sanatın kim için gerekli olduğu hususunda başlı başına birey için ve bireyin kendisi için gerekli olduğunu bir kenara koyarsak; ilk bahsedilmesi gereken kişiler şüphesiz yöneticilerdir fakat ne acıdır ki; siyaset biliminin algıları hiçbir zaman sanatsal nesnelere uzanmamıştır. Sanatçıdan siyasetçi, siyasetçiden de sanatçı olamamasının temelinde de bu yatar.

Siyasi erk -istisnaların dışında- sanatı gereksiz bulur. Oysa devlet adamları olayları bir sanatçı hassasiyetiyle inceleselerdi her şey daha güzel olmaz mıydı?

Devlet adamı kademesinde bir istisnadan söz etmek gereklidir:

Mustafa Kemâl Atatürk.

Atatürk, cephede bir gün bir “hat sanatı” yazısı ile karşılaşır. Cephede bu yazıyı kimin yazdığını soruşturur ve şöyle bir diyalog yaşanır:

Atatürk: Neden yaptın bunu?

Asker: Arkadaşlarım görsün diye komutanım.

Atatürk: Kaç senedir bu sanatla uğraşıyorsun?

Asker: Yedi senedir.

Atatürk: Nerelisin çocuk?

Asker: İstanbulluyum komutanım.

Atatürk: Yüzbaşıyı çağırın buraya! (Yüzbaşı gelir.)

Atatürk: Bunun sivillerini verin, gönderin İstanbul’a.

Asker: (Atatürk’e) Komutanım ben buraya savaşmaya geldim.

Atatürk: Hadi git evine, memleketin sanata, sanatkâra ihtiyacı var, öleceksek biz ölürüz!

Mustafa Kemâl Atatürk gibi bulunduğu zor şartlar altında bile sanatı koruyan liderlere ihtiyacımız var. Bu nedenle de öncelikle halkı sanata aşına hale getirmek gerekir. Halkın sanata aşinalığı da ancak eğitim ile olur ancak sadece branş eğitimi ile değil; ancak ilkokuldan itibaren minik beyinlere temel sanat eğitimi verilerek bu mümkün olabilir. Henüz küçük yaşta sanat farkındalığı kazandırdığımız çocuklar, geleceğin duyarlı, insani özelliklerini yitirmemiş, başkalaşmamış, duygusal ve duygusal yeterliliğe sahip yöneticileri olabilirler.

Sonuç olarak, sanat kavramı, insan yaşamının bir parçası değil bütünüdür. *Hegel:* “Sanat insan aklının ürünüdür. Kendine doğanın taklidinden başka amaçlar bulmalıdır.” der. Kesinlikle sanat insan aklının ürünüdür ama sanatı resim, müzik, heykel vb. bölümlere ayırmadan bir bütün olarak ele aldığımızda sanatın doğanın taklidi olmaktan başka amaçlarının da olduğu çok net bir şekilde ortaya çıkacaktır. Sanat, içsel dünyamızın dışı açılan bir penceresi olarak, kendimizi ifade etme şeklimizin tercihi göre bir şekil alıp somutlaşmasının -resim, heykel ya da bir müzik eseri gibi- yanı sıra en önemlisi bir yaşam tarzıdır.

Ne zaman sanat ile iç içe geçmiş bir toplum oluruz işte o zaman bu topraklarda yaşamak bir ayrıcalık haline dönüşecektir. Gelecek nesillerin daha huzur ve barış içinde olabilmesi umuduyla, sanatı yaşantımızın tümüne yaymalıyız. Ancak bu şekilde daha sağlıklı beyinlere sahip bir toplum olabiliriz.

Sevgi, saygı ve dostluk ile...

Okullarımızda sık sık yaşanan bir problem. Çocukları okuma-yazma öğrenmesi için zorluyoruz. Bu hastalık varsa çocukların okuma yazma öğrenmesi oldukça güçtür. Belirli önlemler alıp, uzmanlarla işbirliği yapılmalıdır. İlk önce disleksi hastalığı nedir?

Disleksi: Kişinin normal veya üstün zeka düzeyinde olmasına rağmen okuma, yazma ve dil becerilerinde problem yaşamasına sebep olan özel öğrenme bozukluğudur.

Şimdi, dislektik çocukların davranışlarından ve yaşadığı güçlüklerden bahsedelim. Disleksili (dislektik) çocuklar okuma ve yazmada güçlük çektiği için öğrenme düzeyinde arkadaşlarının gerisinde kalabilirler. Aynı zamanda anlama bozukluğu, beceriler arası çelişki ve aşırı dikkatsizlik de disleksi - öğrenme güçlüğü belirtileridir. Şimdi bu hastalığın belirtilerine bakalım:

1. Okuma bozukluğu: Heceleri atlama, tersten okuma, eksik okuma, duraksayarak okuma gibi okuma güçlüğü çekerler.

2.Yazma bozukluğu (Disgrafi): Yazı yazarken eksik yazmaları, başka harflerle karıştırma veya harfleri ters yazma gibi davranışlar görülebilir . Örnek: “E” harfini ters yazabilir veya “E” yerine “3” rakamını kullanabilirler. Özellikle küçük “d” harfi ile “b” harfi, noktalı harflerle noktasız harfler sıklıkla karıştırılır.

3. Öğrenme bozukluğu – Öğrenme güçlüğü: Basit komutları takip edemeyip öğrenme güçlüğü yaşayabilirler. Örnek: Sağını, solunu karıştırabilir, ayakkabılarını ters giyebilirler. Bu gibi durumlar yaşlılarından geri kalmalarına sebep olur.

4. Anlama bozukluğu: Bu kısım dikkatle de alakalıdır. Disleksili çocuklar, dikkatini sürdürme konusunda güçlük çekebilirler. Dikkat bozukluğu ile disleksinin birlikte gözlemlenmesi olasıdır. Bu sebeplerle anlama bozukluğu problemiyle karşılaşabilirler.

5. Çelişki: Resim, müzik, matematik gibi alanlarda sizi şaşırtabilecek performans sergileyip yaşlılarından çok daha iyi işler yapabilirler. Disleksili çocuklar, özel yetenekli çocuklardır. Bu durum sizin kafanızı karıştırabilir; sizi “istese yapar” gibi yanlış düşüncelere sevk edebilir. Desteklenmeleri gerekmektedir.

Disleksi hastalığının üstesinden gelebilmek için neler yapabiliriz?

Eğer çocuğun disleksi hastalığı belirtileri varsa ilk önce durumu veliye haber vermeliyiz. Veliyi diğer kurumlarla işbirliğine (özel eğitim veya çocuk psikoloğu) bu yönde yönlendirebiliriz. Zaten bu kurumlar belirli testler yaparak bu hastalığın tanısını koyabilir. Bizim öğretmenler olarak yapabileceklerimiz :

İlk önce sabırlı olmalıyız. Çocuklara sesli okuma yaptırabilir, böylece okumadaki yanlışlıklar beraberce tespit edilebilir. Sesli okuma disleksi için iyi bir egzersizdir.

Daha sonra çocukları motive edeceğiz. Başarılı olmaları için hep takdir edeceğiz

Oyunlarla desteklenebilir. Okuma yazma öğretimi oyunlaştırılabilir. Oyunlaştırılan dersler disleksi çocukların daha çok dikkatini çeker.

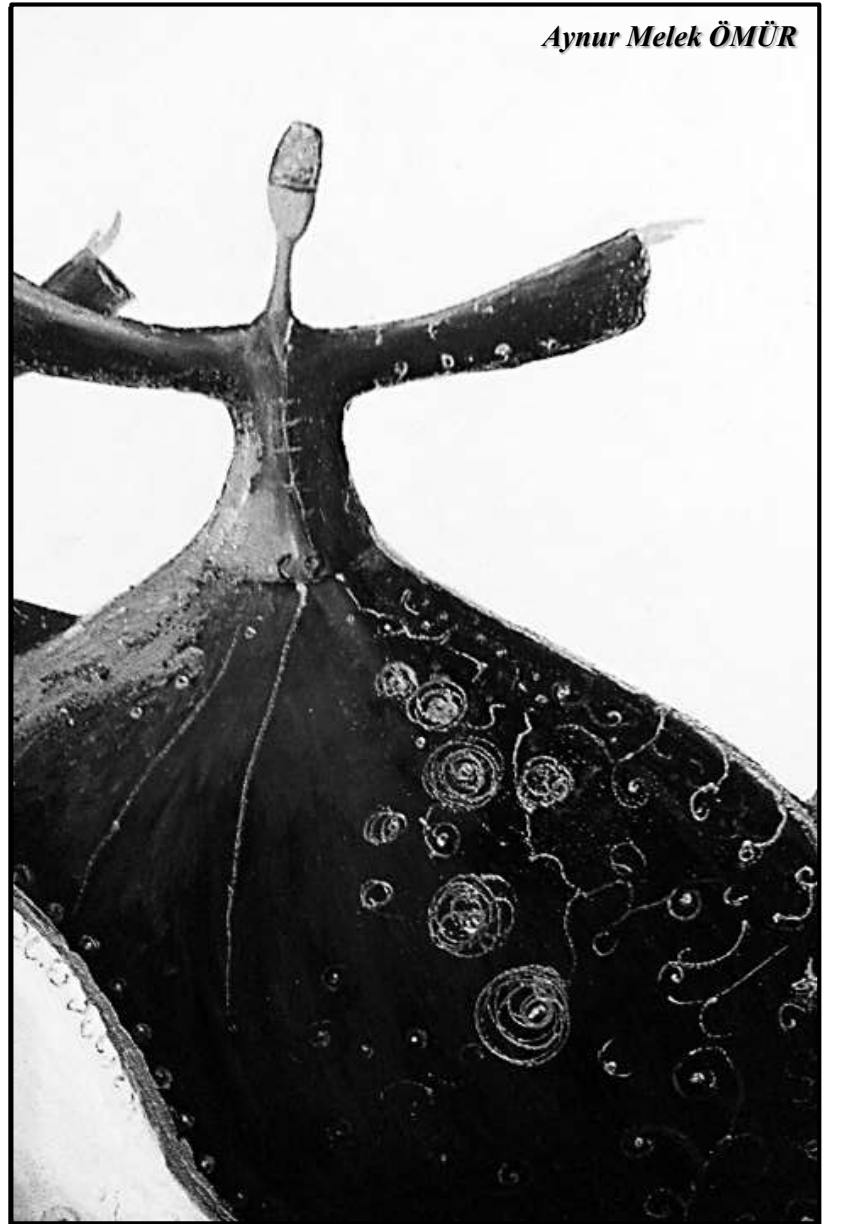
Okul idaresi-öğretmen ve veli işbirliği yapılmalıdır. Uzmanlar tarafından böyle bir tanı koyulmuşsa ona göre etkinlikler yapılabilir ve hazırlanabilir.

Böyle çocukları kesinlikle başkaları ile kıyaslamamalıdır.

Böyle çocuklara küçük görevler verilebilir. Bu görevler takip edilir. Her yaptığı görev için öğrenciler takdir edilebilir.

Öğrenmeyi eğlenceli hale getirilebiliriz. Bu da daha çok dersleri oyunlaştırma veya derslerin drama halinde işlenmesi demektir.

Okullarımızda aslında çok sık görülen bu vakalar pek önemsenmiyor ve çocuklarda hayat boyu derin izler bırakıyor. Başarıları çok aşağıda kalıyor. Bunun için konuya sınıf öğretmenleri olarak gereken önemi vermemiz gerekir.

Şevket GEDİK

BENİM ÇİÇEKLERİM

İki resim var elimde,

Aynı zamanda iki çiçek elimde

Çiçekler insanın aynasıdır.

Kimisi dikenli kimisi narindir,

Kimisi rengarenk kimisi tek renktir.

Her çiçeğin her rengin anlamı farklıdır.

Her birinin kokusu farklı farklıdır,

Bazısı hafif, bazısı ağır.

Benim çiçeklerimse narin ve güzel,

Dalları yeşil her tarafında gazel.

Dallarına çeşit çeşit bülbüller konar,

Mis kokuları bana çok şey katar.

Benim çiçeklerimin yaprakları rengarenk,

Bahar yağmurlarında çıkan eleğimsağmalara denk.

Görenler huzur, neşe, mutluluk bulur,

Bu güzelliklere bakıp da huzur bulmayan mı olur.

Benim çiçeklerim masum, naif, narin ve hassastır,

Bu renkler hiç solmasın dudaklarımdaki duamdır.

Publilus Ssyrus “Çocuğuna servet bırakmak isteyen anne ve baba ona iyi dinlemeyi öğretmelidir” der. Yaşam içinde etkin dinleme için kişinin söylediklerini olduğu gibi değil örtülü anlamlarını keşfederek dinlemek, gerçek anlamlarının kavranmasını sağlamak gerekir.

Çocuklara bir adım yaklaşınca onlar on adımla karşılık verirler. Duyulduğunu, anlaşıldığını, hayatta söz sahibi olduklarını bilmek kendilerine küçük değil yetişkin bireyler olduklarını hissettirmek onlar için çok güzel bir duygudur. Ancak böyle duygular yaşayarak tepkilerini ortaya koymaktan kaçınmaz ve hayattan soyutlanmazlar. Düşünüyorum da çocuk yeni doğduğunda hemen konuşsun diye çabalarız sonra ise aralıksız sorduğu sorular karşısında cevap vermekten yoruluruz. Bilmeliyiz ki her çocuk o sorular kadar bireydir ve o sorular kadar hayal gücü barındırır.

Çocuklarımızın söylediklerini, sorularını duymazdan gelemeyiz. Çocuğumuzun duyguları eksik olabilir abartılı olabilir her ne olursa olsun onu önce koşulsuz kabul etmeyiz. Koşulsuz kabulde amaç her davranışında yanında olmak değil kişilik olarak, onu birey olarak kabul etmek ve üstesinden geleceği sorumlulukları almasını sağlamaktır. Ancak bu şekilde çocuğumuzun özgüveni yükselir, başarı için cesareti kendinde bulur. Peki cesaretlendirmeyi nasıl yapabiliriz?

Çocuğun özgüvenini arttırmak için neler yapılmalıdır ?

Çocuğun sorularına cevap verilmelidir.

Çocuğun fikirlerine değer verildiği hissettirilmelidir.

Olumlu davranışları kesinlikler taktir edilmelidir.

Çocuk için zaman ayrılmalıdır.

Aşırı eleştirici olmaktan ve yargılayıcı olmaktan kaçınılmalıdır.

Kabiliyetleri fark edilmeli ve teşvik edilmelidir.

Çocuk için önemli günler unutulmamalıdır.

Çocuğa yaşından ve olduğundan küçükmüş gibi davranılmamalıdır.

Çocukla birlikte sosyal aktivitelerde bulunulmalıdır.

Çocukların içindeki potansiyeli kimse bilemez. Yapabileceğine inandığı an her şeyi gerçekleştirebileceğini unutmamalı, çocuğun elinden tutarken o an dünya üzerindeki yerini belirleyebileceğini unutmamalıyız.

İhsan TUNÇ

YASLANDIĞIM DUVAR

Özlemek, ah ne korkunç bir şey!
Hele de gelmeyecek bir gideni,
Zaman başboş dönüp duruyor,
Kendi etrafında bir topaç gibi.

Yaklaşmak ya da uzaklaşmak yok,
Hesap da edemezsin mesafeleri,
Hatıralar var ya çat kapı gelir,
Buyur edersin mecbur, Tanrı misafiri.

Aynaya bakarsın yüzünü görürsün,
Şarkılarda duyarsın sanki sesini.
Öyle bir girdap ki her yanı sarar,
Özlemin ne olduğunu ancak yaşayan anlar.

Tam dokunacakken gerçekmiş gibi,
Boşluğa düşer kolların, tutmaz ellerin,
Aldatır insanı, kavuştum sanırsın
Yaş dökmese de olur nemli gözlerin.

İmkansız yaşamak tam da böyle işte
Kaçırılmış gibi sanki
Hayatta bir kez gelen o son treni.

Gözde ÇÖLLÜOĞLU

BAŞARININ SIRRI

İsrar... Bu kelime sizde ne çağırıyor? Olumlu duygular mı olumsuz duygular mı? Hadi şimdi ısrara bir de başka gözden bakalım. Çin’de bambu ağacının yetişmesi olumlu ısrar için güzel bir örnektir. Çinliler bu ağacı şöyle yetiştiriyor:

Önce ağacın tohumu ekilir, sulanılır ve gübrenilir.

Birinci yıl tohumda herhangi bir değişiklik olmaz. Tohum yeniden sulanıp gübrenilir.

Bambu ağacı ikinci yılda da toprağın dışına filiz vermez.

Üçüncü ve dördüncü yıllarda, her yıl yapılan işlem tekrar edilerek bambu tohumu sulanır ve gübrenilir. Fakat inatçı tohum bu yılda da filiz vermez.

Çinliler büyük bir sabırla beşinci yılda da bambuya su ve gübre vermeye devam ederler.

Ve nihayet beşinci yılın sonlarına doğru bambu yeşermeye başlar ve altı hafta gibi kısa bir sürede yaklaşık yirmi yedi metre boyuna ulaşır.

Akla gelen ilk soru şudur:

Çin bambu ağacı yirmi yedi metre boyuna altı haftada mı, yoksa beş yılda mı ulaşmıştır?

Tabi ki beş yılda.

Büyük bir sabır ve ısrarla beş yıl süresince tohum sulanıp gübrenilmeseydi ağacın büyümesinden hatta var omasından söz edilebilir miydi?

Hiçbir zaman başarı tesadüf olmuyor çalışmak, çabalamak dayanıklı olmak gerekiyor.

Unutmayalım ki “Başarı, kalıpları kırana kadar olumlu ısrarda bulunmaktır.”

Emre KILIÇ

NASIL BAŞARILI OLURUM

İnsanların birçoğu başarılı olmak ister ama başarılı olmak öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Başarılı olma yolunda önümüze birçok zorluk çıkar. İşte biz bu zorlukların ne kadarı ile baş edebiliyorsak başarımız da bu doğrultuda artacaktır.

-Hayal Edin.

Başarılı olmanın ilk adımı hayal etmekle başlar. Einstein hayal gücünün bilgiden daha önemli olduğunu söylemiştir. Başarınızı ne kadar canlı ve doğruya en yakın şekilde hayal ederseniz gerçekleşmesi de bir o kadar kolay olacaktır. Mimarlar bir yapıyı önce hayal eder sonra kağıda döker ve en son aşamada inşa etmeye başlar. Siz de kendi başarınızı mimarı olabilirsiniz.

-Hedef Belirleyin...

Hayal ettikten sonra hayalinizle ilgili kendinize hedefler belirleyin. Bu hedef kapsamında etkinliklere katılın. İnsan sevdiği bir şeyi hayal eder. Dolayısıyla sevdiğiniz işlerle uğraşır sevdiğiniz etkinlikleri yaparsınız hayalinizde belirlediğiniz hedefe bir adım daha yaklaşmış olursunuz. Belirleyeceğiniz bu hedefler net ve sadece size ait olmalıdır.

-Merak Edin.

Başarılı olan insanların hayatının merkezinde merak duygusu vardır. İnsan merak ettikçe yeni bilgiler öğrenir ve yeni bilgiler öğrendikçe kendini daha mutlu hissetmeye başlar. Çünkü her öğrenilen yeni bir bilgi yeni bir tecrübe ve yeni bir bakış açısı demektir. Bu da bizi diğer insanlar arasında farklı kılacak bir özelliktir.

-Başarılı İnsanları Örnek Alın.

İnsan çocukluğundan başlayarak her döneminde kendine rol model olacak birini seçer ve o kişinin yaptığı davranışları yapmaya çalışır. Çocuklukta kazandığımız bu özelliği kendimize doğru bir rol model seçerek, başarı hayatımıza olumlu bir etki yapmasını sağlayabiliriz. Seçeceğimiz rol model alanında örnek ve başarılı bir insan olmalıdır.

-Kendinize ve İnsanlara Güvenin.

Kendine güveni olmayan bir kişinin başka bir kişiye de güveni olmaz. Öncelikle kendimize ve yapacaklarımıza güvenmeliyiz. Daha sonra etrafımızdaki insanlara güvenmeli ve onlara güvendiğimizi hissettirmeliyiz.

-Israrcı Olun ve Pes Etmeyin.

Yapacağınız işlerin yanlış olmasından korkmayın. Deneyin ve her seferinde bir önceki yaptıklarınızı değerlendirin. Çocuklar düşeceğini bile bile ilk adımlarını atar ama yürüyemiyorum diye pes etmez her seferinde daha güçlü bir şekilde ayağa kalkarak amacına ulaşır. Siz de yaptım olmadı demeyin. Her seferinde ben bunu yapacağım, benim bunu yapacak gücüm var deyin ve pes edenlerden olmayın.

Türkan YILDIRIM

KIZIM'A

Şükretmeyi öğrettim ona ilk,
Her zaman daha zorunun olduğunu.
Ve gülümsemeyi öğrettim içi acıdıka,
Gözlerinden öpmeyi bir yarayı.

Başboş gezen dertlere;
“Gel beraber gezelim” demeyi.
Kendi için yaşamayı bıraktığında,
Daha güçlü olacağını öğrettim ona.

Sevmeyi doyasıya bir kelebeği,
Bir günlük ömrü olduğunu bile bile,
Ve ona seni gerçekten seviyorum diyebilmeyi.

Kanat takmadan uçulabileceğini öğrettim ona,
Hayal dünyasında.
Bakmadan görmeyi, yemeden doymayı
Ve görmeden sevmeyi.

Virgülün duyguları ritmik bir bağla ayırırken,
Yüreğiyle yaşadığında,
Yorulmayacağını öğrettim ona.
Ve yetinebilmeyi aldığı her nefesle...

Ceylan KÖSE

ON BEŞ TEMMUZ

Muhayyileme sığmaz bu hayâsızlık nedir,
Yandı İstanbul, yandı Ankara, yandı Bedir.
On Beş Temmuz yatamam bu kara gecede,
Sözlerim ateş olur her bir satır her bir hecede.

Halkına bomba yağdırmak, mermi sıkmak nedir,
Allah'a kul olmak dururken, batıla tapmak nedir.
On Beş Temmuz bir milletin yeniden dirilişidir,
Soysuza, haine, batıla, haddinin bildirilişidir.

Bu Aziz Millet zorbaya boyun eğecek mi sandın,
Topla, tankla, tüfikle korkup sinecek mi sandın.
On Beş Temmuz şehit kanyla yazılan dstandır,
Her zaman zafere ulaşacak olan halis imandır.

Bir bak şu milletin yiğidine, Ömer Halisdemir'e,
Giderken Peygamber Yurduna bir avuç mermiyle.
On Beş Temmuz sonsuzluğa açılan bir kapıdır,
Türk Milletine altından yürek, çelikten yapıdır.

Jet sesleri susturamaz, okunan Sala, Ezan sesini,
Cihan gelse yok sayamaz Aziz Milletin iradesini.
On Beş Temmuz tarihe dikilen Mihenk taşıdır,
Hainin, soysuzun, susuşu; milletin haykırışıdır.

Yaralardan akan vatan sevgisidir, şahadet yaşıdır,
Devlet milletin başı, Millet Devletin başıdır.
On Beş Temmuz batılın gömüldüğü bir kürekdir,
Müminin silahı iman dolu korkusuz bir yürekdir.

Peygamberin dizinde yatan şehidinin başıdır,
Gözlerden akan korkunun değil, gururun yaşıdır.
On Beş Temmuz bir milletin cihana karşı duruşudur,
On Beş Temmuz milletin vatana canını sunuşudur.

Veli ZOR YALNIZ ADAM

Yalnız adam tek başına,
Keder ve elem sokağında,
Boğulmuş gözyaşlarına,
Hiçbir dostu yok yanı başında .

Yalnız adam tek başına,
Şimdi yaprakları sararmış bir ağacın altında,
Geçmiş mutlu günlerine özlem duyar da
Kimse anlamaz onu buralarda.

Yalnız adam tek başına,
Sitemi var dostlarına.
Kimseye anlatmak istemiyor da
Küskünlüğünün en doruk noktasında.

Yalnız adam tek başına,
Acıları saçlarının beyazında.
Kırışlar yüzüne dolduğunda,
İçin için ağlamakta.

Yalnız adam tek başına,
Mahkum olmuş vefasızlığın zindanlarına.
Çökmüş ömrünün baharında
Söyleyecek bir şeyi yok şu vefasız ufuklara.

YALNIZLIĞIN ÇARESİNİ BULMUŞLAR

Tekinsiz, bir o kadar da şekilsiz; biraz tuhaf, biraz da şaşkın zamanlarda ve de inatla tuhaflaşmaya devam eden dünyamızda tek başına kalma ihtimaliniz ürkütücü mü geliyor kulaklarınıza?

Ama korkmayın, hayat sizi çevrim dışı bırakmadığı sürece, sosyal medyada çevrim içi olmamanız kadar sanal bir durum bu aslında. Sanal diyorum çünkü hükmünü yitiren, miadı dolan birçok şey gibi yalnızlıklarımız da artık sadece bir tuş uzaklığında bizlere. Yetişmekte olan “e-nesil”, insanlığı; elektrik ve internet bağlantısı kesintilerinde idrak edebiliyor ancak.

Zygmunt Bauman, okuduğum bir yazısında şöyle diyordu “Descartes’in meşhur varoluş kanıtı yani ‘Düşünüyorum öyleyse varım’ sözünün yerini, kitle iletişiminden ibaret çağımıza uygun şekilde güncellenmiş hali almış: ‘Görülüyorum, öyleyse varım.’ Beni ne kadar çok insan görebiliyorsa burada varoluşumun ispatı o kadar inandırıcıdır.”

Yüz yüze ilişkinin yerini ekrandan ekrana ilişki alırken, akıllı telefonlar da uzaktaki yakınlarımızı yanı başımızda hissettirdi bize. Uzakta olmak eskisi gibi erişilmez olmayı hükümsüz kılarken yitirilen, sadece sıcak temaslar oldu. Hatta canımız istediğinde çevrim dışı olup gizlice, insanların neler yaptığını, nerelerde olduklarını izleyen, istediğine görünüp istemediğine görünmeyen anlayışla; irtibatta olmak istemediğimiz insanları engellemek suretiyle zorunlu iletişimi de minimuma düşürme imkânımız oldu bu sayede.

Yalnız kalmak mı? O da ne? Sohbet odalarında sınırsız çevrim içi insandan biri mutlaka siz istediğinizde size arkadaşlık edebilecek durumdayken “ Kim korkar yalnızlıktan?”

Ötüşen kuşların en büyük amaçlarının birbirleriyle bağlantıda kalmak olduğunu düşünürsek İngilizcede ötücü kuş anlamına gelen twitter da insanların, birbirleriyle bağlantıda kalmalarını sağlıyor mesela. Yüzlerimizin kitabı gibi düşündüğümüz facebook da seneler içinde, hakkımızda depoladığı bilgilerle adeta kitabımızı yazmıyor mu?

Evet, yalnızlığın çaresini bulmuşlar. Daha nice arkadaşlık sitesi, bu ve benzeri yöntemlerle insanların birbirlerinden haberdar olmalarını sağlıyor. Hatta gereğinden fazla!

Önce insanların aşk hayatlarına günbegün tanık oluyoruz. Sonra evliliklerine, ardından da çocuklarını birlikte büyütüyoruz sanal sayfalarda. Hani seneler sonra çocuklarla karşılaşsak hiç yabancılık çekmeyecek kadar.

Birbirimize temas etmeden, uzaktan uzağa takip ediyoruz sevdiğimizimizi. Acılarımızı, sevinçlerimizi, hüznümüzü tek bir tuşla paylaşıyoruz. Hislerimizi, duygularımızı o tuşların ardına gömüyoruz. Doğum günlerinde, küçük bir pasta alıp arkadaşımızı ziyaret etmek ya da arayıp sesini duymak yerine pastanın fotoğrafını gönderiyoruz. Taziye ziyaretine gidip eşimizin, dostumuzun acısını, omuzuna koyacağımız elimizle, sırtını sıvazlayarak “Her zaman yanındayım, acını paylaşıyorum.” duygusunun sıcaklığını hissettirmek yerine, iki kuru satırla paylaşmaya çalışıyoruz. Evlenen, çocuğu olan arkadaşlarımızı küçük bir hediye ile ziyaret ederek mutluluklarını paylaşmak dururken, kuru ya da aksine çok şatafatlı cümlelerle kutlamakla yetiniyoruz.

İnternet çıktı mertlik bozuldu. Tepkilerimiz, kızgınlıklarımız da sanal kaldı çünkü. Birlik ve beraberlik de sözde, yazıda, ekranda...

Ne mahremiyet kaldı ne kutsiyet ne hassasiyet... Her şey gözler önünde alabildiğine...

Yediğimiz yemekler, aldığımız kıyafetler, gezdiğimiz mekânlar...

Eskiden, alan var alamayan var, diyerek adını anmaya çekindiğimiz şeyler, bugün sere serpe ortalıkta.

Çok merak ediyorum, biri fişini çekse internetin nasıl oluruz acaba?